

Hazal AVCI

TOPRAK ANA

İçinde her türlü çürümüş organik cisimler bulunan canlılara yaşama ortamı sağlayan yer kabuğunun üstünde bulunan toz haline gelmiş varlığa toprak denir.

Toprak ana her türlü canlıyı kucaklayan, doyuran bir anneye benzer. Anne sıcaklığı ve sevgisi toprakla olan ilişkimiz benzerdir. Toprakta yaratıldığımız için de toprakla aramızda özel bir bağ vardır. Dedemle bahçemize fidan dikmiştik. Bana ilginç gelen fidan diktikten sonra verilen suyun adıydı. "Can Suyu" Çok ilginç bir isimlendirmeydi. Canlıya can vermek. Bir bebeği beslemek gibi. Toprakla olan ilişkimiz ağaçlarla daha da artıyordu. Aşık Veysel 'in toprakla ilgili güzel şiiri bu konuyu daha iyi anlatıyor. Ne güzel söylemiş Aşık Veysel:

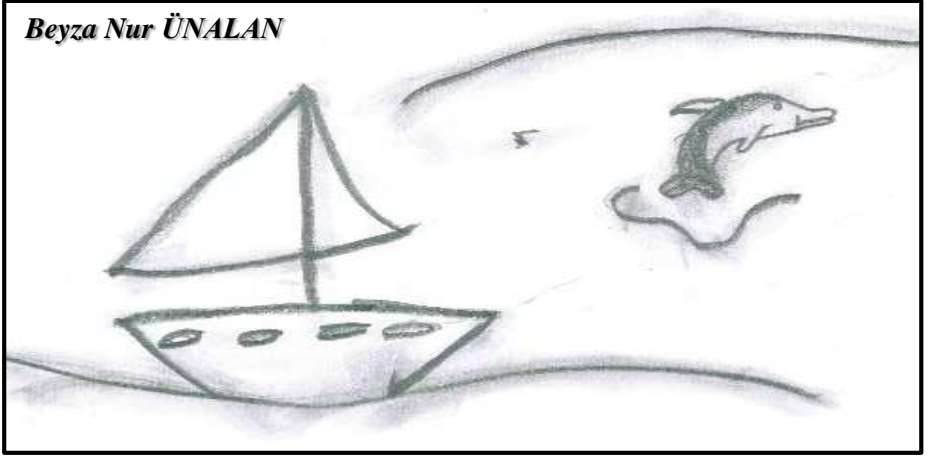
İşkence yaptıkça bana gülerdi.

Bunda yalan yoktur herkes de gördü,

Bir çekirdek verdim dört bostan verdi.

Benim sadık yarım kara topraktır.

Beyza Nur ÜNALAN

Bütün kusurlarımı toprak gizliyor,
Merhem çalıp yaralarım düzlüyor.
Kolunu açmış yollarımı gözlüyor.
Benim sadık yarım kara topraktır.”

Benim için toprak ve ağacın önemi büyüktür. Fidan dikip toprağa hediye edeceğim. Toprağı seversek kendimizi sevmiş gibi oluruz. Bu yüzden toprağa ve doğaya sahip çıkmalıyız.

Sude GÖKOĞLU

ENGELLER ENGEL OLMAYACAK

Sıcak bir yaz günüydü. O günkü mutluluğumu hiçbir şekilde anlatamam. Benim engelli bir ablam var. 17 yaşında melek yüzlü, kar gibi bembeyaz. Konuşamıyor, işlerini kendi yapamıyor, okula gidemiyor, yemeğini yiyemiyor ve yürüyemiyor. Bugün engellilerin engellerini yenmesi için aletler ve tekerlekli sandalye yapan bir firma ablama ihtiyacı olan tekerlekli sandalyeyi hediye etti.

Ablam artık sandalyesinde oturabilecek, dışarıda istediği gibi gezebilecek. Tabi ki tek başına değil yanında annem de olacak.

Aslında bir yandan çok mutluyum bir yandan da çok üzgünüm. Çünkü ablam bizim gibi yürüyemiyor, canı yanınca söyleyemiyor ve konuşamıyor. Ablam sandalyesinde dışarıyı gezerken insanların o anlamsız bakışları, engellileri küçümsemeleri ve engellilerin de bir insan olduğunu unutmaları beni çok üzüyor ve insanların acizliği sinirimi bozuyor. Tabi bütün insanlar için geçerli değil. Bazıları o kadar iyi ki anlatamam. Ablamın tekerlekli sandalyesinin geldiği gün hem çok mutluydum hem de çok üzgündüm.

Aybüke OLGUN

RENGARENK AĞAÇLAR

Geldi artık sonbahar,
Sarardı hep yapraklar.
Rüzgar çok sert esiyor,
Yapraklar dökülüyor.

Gündüzler kısalıyor,
Gecelerse uzuyor.
Güneş eskiye göre,
Daha erken batıyor.

Renk renk çiçekler soldu.
Artık sonbahar oldu.
Evler ağzına kadar,
Elma, armutla doldu.

Havalar serinledi,
Kuşlar döndüler geri.
Uçmuyor kelebekler,
Göçüp gitti leylekler.

Zülfiye BABACAN

RENKLİ KALEMLER

Sema resimde çok yetenekliydi. Birçok boya kalemi vardı. Bir gün Sema yokken boya kalemlerinden

KIRMIZI: En güzel renk benim kimse benim güzelliğimi geçemez.

SARI: Asıl en güzel renk benim. Buğdayın ve güneş ışığının rengiyim.

MAVİ: Bir dakika! Ben gökyüzünün, denizin mavisiyim. Kimse beni geçemez ki!

YEŞİL: Ona bakılırsa ben de ağaçların, çimenlerin kısacası bitkilerin rengiyim.

BEYAZ: - Hayır! Ben en doğal, en saf rengim.

Hepsi böyle tartışırken Sema geldi. Resim defterini aldı ve çok güzel resimler çizmeye başladı, birçok resim çizdi. Resmini bitirdi ve odadan çıktı. Sema, odadan çıkar çıkmaz bütün renkler bir ağızdan bağıştı:

-Şu resme bakın, hepimizin renginden kullanılmış.

YEŞİL: - Herkes tek başına değil, birlik olduğunda güzelmiş demek ki. Bunun üzerine renkler hatalarını anlamışlar ve birbirlerinden özür dileyerek bir daha hiç kavga etmemişler.

Rabia KAYA

MATEMATİK SINAVI

Selin, 14 yaşında annesi ile beraber yaşayan ve annesini çok seven bir kız çocuğudur. Derslerinde ise çok başarılıdır.

Selin, normal günlere göre bu sabah erken kalkmıştı. Matematik sınavı olduğundan çok heyecanlıydı. Hemen hazırlanıp evden çıktı.

Okula geldiğinde sıra arkadaşlarından Ece, Selin'i yanına alıp dışarı çıkarken ona:

- Selin sana bir şey söyleyeceğim. Ama söylediklerimi kimseye söylemeyeceksin. Tamam mı?

-Tamam kimseye söylemem. Merak etme.

-Selin, ben matematik sınavında kopya çekeceğim. O kopyayı senden çekebilir miyim?

Bu duruma çok şaşırın Selin, Ece'ye:

- Ece, sen ne diyorsun? Ben sana kopya veremem.

- Neden?

-Ece, ben böyle bir şey yapamam. Ben sınavıma bileğimin hakkıyla çalıştım ve Allah'ın izniyle iyi bir lise tutturmak istiyorum. Sen çalışmayıp benden bakarsan, benim ve başkalarının hakkını yersin. Ben buna izin veremem.

Ece, biraz sinirli ve tehdit eden bir dille:

- Selin, ahlak dersi vermeyi bırak!Eğer bana kopya vermezsen seninle arkadaşlığımı, bitiririm.

-İstersen bitir. Sen bilirsin. Ece

- Tamam, artık benimle muhatap olma. Ece oradan gitti. Selin arkadaşlığının bozulmasına hiç üzülmedi, içeri girdiler. Matematik sınavı zilin çalmasıyla başladı. Selin kağıdı alır almaz çözmeye başladı. Ece ise soruların çoğunu sallayarak diğerlerini ise yakın cevapları yaparak sınavını hocaya verdi. Hoca:

-Ece çok erken verdin. Kontrol etmek ister misin?

-Hayır hocam. Sorulardan eminim, dedi ve yerine oturdu. Selin ise kağıdını iyi bir şekilde kontrol ettikten sonra hocaya verdi. Teneffüs zili çaldı. Ece, hocanın sınav kağıtlarının nereye koyacağını merak ettiği için çaktırmadan hocayı takip etti ve hocanın sınav kağıtlarını nereye koyduğunu gördü. Hocayı takip etmesinin sebebi ise Selin'in kağıdını kendi kağıdı ile değiştirmektir.

Dersler bitti. Çıkış zili çaldı. Ece eline silgi ve kalem alıp öğretmenler odasına gitti. Öğretmenler odasında kimse yoktu. Hocanın dolabını açtı. Sınav kağıtları oraydı. Selin'in ve kendisinin sınav kağıdını alıp isimleri değiştirdi. Ece tam çıkarken hoca geldi.

- Ece, senin burada ne işin var?

-Hocam, fen bilimleri öğretmenine soru sormak için geldim.

- Peki, iyi akşamlar Ece!

- İyi akşamlar hocam.

Ece okuldan çıkıp evine gider.

Selin ise evine girer girmez annesine yanına gider ve:

- Anne, matematik sınavım çok iyi geçti. Annesi:

- Aferin benim kızıma. Senden de bu beklenirdi.

Sınav sonuçlarının açıklanacağı gün gelmişti. Herkes çok heyecanlıydı. Hoca sınıfa girdi ve sınavları okumaya başladı. Hoca, Selin' in 35 aldığını, Ece'nin ise 100 aldığını söyledi. Hoca dahil herkes Selin' in 35, Ece'nin 100 almasına çok şaşırmıştı. Selin bu not üzerine ağlamaya başladı. Ece ise aldığı not ile övünmeye başladı. Selin hocaya:

- Hocam benim sınavım çok iyi geçmişti. Yüksek almam gerekirdi.

Hoca:

- İstersen sınav kağıdını bakman için verebilirim. Selin:

- Olur hocam. Verebilir misiniz? Hoca sınav kağıdını Selin' e verdi. Selin sınav kağıdına baktığında yazının kendisinin olmadığını anladı ve hocaya:

- Hocam bu sınav kağıdı benim değil.

- Nereden çıkardın bunu?

- Hocam, bu yazı benim yazım değil.

- Defterine bakabilir miyim? Selin hocaya defterini verdi. Hoca deftere baktığında Selin'in doğru söylediğini düşündü ve:

- Doğru söylüyorsun. O zaman müdür beye gidip kamera görüntülerine bakalım.

- Olur hocam. Selin ve hocası, müdür beyin odasına gittiler.

- Kolay gelsin Müdür Bey.

- Buyurun hocam?

- Hocam, bu öğrencinin sınav kağıdı değişmiş. Yani işlemlerinin ve çözümlerinin yaptığı sınav kağıdı başka, not aldığı sınav kağıdı başka.

- Hocam emin misiniz?

- Eminim hocam. Çünkü deftere yazdığı yazı ile sınav kağıdındaki yazı tutmuyor.

- O zaman kamera görüntülerine bakalım. Müdür Bey kamera görüntülerini açar ve hep beraber bakarlar. Kayıтта öğretmenler odasına bir kızın girdiği ve isimlerin değiştirildiği görünmektedir.

- Hocam bu kız Ece.

- Evet Selin, bu kişi Ece. Selin ve hocası sınıfa gidip Ece'yi alırlar. Hoca:

- Ece, arkadaşının kağıdı ile kendi kağıdını değiştirmişsin.

- Hayır hocam. Kim dediyse yalan söylemiş.

- Kamera görüntüleri senin yaptığını gösteriyor. Ece ağlayarak ve yaptığmdan pişman bir şekilde:

- Evet hocam. Ben yaptım ama çok pişmanım. Selin ne olursun beni affet.

- Seni affederim ama bir şartım var.

- Bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver.

- Söz veriyorum. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Hocam sizden de özür dilerim.

- Yaptığın kötü bir şey ama yaptığının kötü bir şey olduğunun farkına varıp arkadaşından ve benden özür dilemen iyi bir şey. Ece ve Selin o günden sonra eskisinden daha iyi arkadaş oldular.

Ceren ELVAN

SÖYLEYEMEDİM

Söyleyemedim onun,

Toprakta olduğunu,

Gözlerimi kapattığımda

Yüzü giriyordu rüyama.

O Atatürk'tü,

Hâlâ duruyordu karşımda.

Gözlerimi açtığımdaysa

O yoktu yanımda.

Hümevra ÇEMEN BAHÇIVANIN KIZI

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde ülkenin birinde muhteşem bir saray varmış. Bu saray çok görkemli bir saraymış. Bu sarayın kralı çok iyi kalpli ve halkı seven bir kralmış. Kralın çok yakışıklı bir oğlu varmış. Kral oğlunu evlendirip torunlarının olmasını istiyormuş. Ama prens çok seçiciymiş. Hayalindeki kız çok güzel adeta peri gibiymiş. Kral yabancı ülkelerdeki saray kızlarını oğluna gösteriyor ama prens hiçbirini beğenmiyormuş.

- Benim hayalimdeki kız bunlar değil diyormuş.

Prens yaşadığı sarayın bahçıvanının gözleri kamaştırarak kadar güzel bir kızı varmış. Bu kız çok iyi kalpli, bir o kadar da mahcupmuş ve prene çok âşık olmuş. Uzaktan onu gizli gizli gözetliyormuş. Sevgisini kimseye söylemiyor, hep kalbine gömüyormuş. İmkânsız olan aşkını can dostları güvercinler, tavşanlar anlıyormuş. Kızın bu haline çok üzülmüyorlarmış. Kızın yüzü kapalı olduğu için kimse güzelliğini görmüyormuş. Bir gün prens köyün yakınlıklarındaki bir derenin kenarına gezintiye çıkmış. Tesadüf ya, kız da derenin kenarında prensin hayalini kuruyormuş. Prens, kızın yanına yaklaşarak:

- Bakar mısın, şu derenin suyu içilir mi, diye sormuş. Kız da şaşkınlıkla prensin yüzüne bakarak mahcup bir vaziyette “İçilir prensim.” demiş. Prens gözleri kızın gözlerine takılmış. Prens gözlerini kızın gözlerinden alamamış. Prens, kıza:

- Yüzünü açar mısın, demiş. Kız yavaşça peçesini açmış. Prens kıza bakarak:

- Ben sana layık değilim prensim, demiş ve hızla uzaklaşmış. O günden sonra prensin aklından kız hiç çıkmamış. Prens kıza görebilmek için defalarca dere kenarına gitmiş. Ama kız bir türlü dere kenarına gelmiyormuş. Prens umudunu günden güne kaybediyormuş. Bir gün prens hastalanmış. Bunu duyan kız, prensi çok merak etmiş ve gizlice saraya girerek prensin odasına gitmiş. Prens yanına yaklaşarak:

- Ne oldu sana canım prensim? Sizin için geldim, odanıza girmekle ölümü bile göze aldım. Sizi bir kere görmek umudu ile. Ne olur iyileşip ayağa kalkın, beni tanımasanız da yaşamanız bana yeter, demiş.

Prens kızın sözlerini duyuyor ama bir tepki vermiyormuş. Prens bir ara gözlerini açar gibi olmuş. Hayal mi görüyorum sensin dere kenarında gördüğüm güzel kız, demiş ve tekrar gözlerini kapatmış. Prens o günden sonra hızla iyileşmiş. Ayağa kalkmış, kıza aramaya başlamış. Prens bu kız uzaklarda olamaz demiş. Kız aşkını kalbine gömüp gizli gizli ağlıyormuş. Onun bu halini gören güvercinler çok üzülmüyorlarmış. Güvercinler bir gün bir çare düşünmüşler. Saraydaki prensin odasındaki camı yavaşça tıkladılar. Prens, güvercinlere:

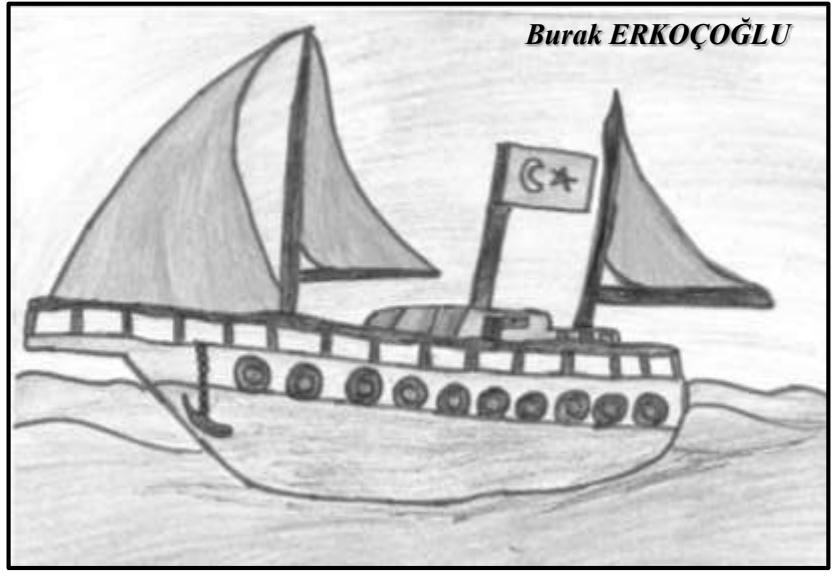
- Siz ne arıyorsunuz burada, demiş. Güvercinler prensin gözü önünde uçarak bahçıvanın kulübesine konmuşlar. Prens güvercinlerin ona bir şey anlatmak istediğini anlamış. Saraydan çıkıp bahçıvanın kulübesine varmış. Kulübenin kapısını tıkladılar. Karşısına dere kenarında gördüğü, hasta iken odasına gelen kız çıkmış. Kız, prensi görünce şaşırmış:

- Prensiz siz ne arıyorsunuz burada?

- Benim günlerdir aradığım kız sensin!

-Hayır, prensim ben size layık değilim!

-Güzel kız, asıl sen benim layığımsın, demiş. Kızı saraya götürmüş, babasına göstermiş. Babası da onlara kırk gün kırk gece düğün yapmış. Prens ile bahçıvanın kızı ömür boyu mutlu yaşamışlar.

Mina SÜLÜK BABAANNEM

Sen bu dünyadan gideli tam on altı yıl oldu. Senin hayatta olmanı çok isterdim. Seninle vakit geçirmeyi ve en önemlisi de seni görmeyi. Dedem, babam, annem, halalarım ve ben hep seni ziyarete geliyoruz. Sana gelirken en güzel çiçekleri alıyoruz, dedem onları diyor. Canım babaannem seni çok seviyorum, seni sadece fotoğraflardan gördüm, senin nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama bence sen çok iyi birisin. Seni bir kere bile olsa fotoğraflardan değil de gerçek bir şekilde görmeyi, sana dokunmayı, sana sıkıca sarılmayı çok isterdim. Hatta saçlarımı taramanı, uyumadan önce bana masal anlatmanı, elimden tutup beni parka götürmeni isterdim. Yaptığın o güzel yemekleri yemeyi isterdim bir de. Babaanne sence insanın görmediği birine karşı bunları hissetmesi neyle açıklanabilir ki? Senin canından senin kanındanım. Bu bağ, bu his kendiliğinden oluyor, özlemek ise en zor olanı. Herkes seni bu kadar severken çok iyi bir insan olduğun belli. Canım babaannem seni çok seviyorum.

Zehra KEYVANOĞLU SEVİNÇ

Sevinç istenen bir şeyin olmasıyla duyulan coşkudur.

Ben bir duygu olsam sevinç duygusu olmak isterdim. Çünkü sevinç insanları mutlu ediyor. Ben de insanları sevindirip mutlu olmalarını sağladım. Mesela üzgün olan bir insanın o an en çok ihtiyacı olan şey sevinçtir. O İnsanı sevindirip üzüntüsünü biraz da olsa gidermek isterdim. Bir insan sevindiğinde bu sevincini başkalarıyla paylaşmak ister. Ben de bu insanlar arasında paylaşılan sevinç ve mutluluk verici bir duygu olmak isterdim. Her gittiğim insanın içine sevinç doldurmak, yaşadığı tüm mutsuzlukları ve kötü olayları unutturmak isterdim. İnsanlar arasında değişik üzüntülere yer vermeden sevinç yaşatmak isterdim. Sevinç herkes için çok önemlidir. Herkes sevinci yaşamak ister.

Hayatı anlamlı kılan sevinmek, sevindirmek, sevinç duygularını yaşamak gayretinde olalım.

Şeyma YEMİŞCİ

Asude GÖKOĞLU ŞEHİDİM

Al bayrağımı tutar elinde
Süngüsü elinde hain peşinde
Kurşun değmiş bedenine
Vücudu boyanmış al kanlarla
Şehitlik şerbetini içmiş kana kana
Al bayrağa sarılı tabutun
Omuzlarda yükseldi göklere, erdi başın
Vatan için ölmüş benim şehidim
Hakkımı helal et yiğit Mehmetçiğim

Meyra ÇEMEN SARI SERÇE

Bir varmış, bir yokmuş . Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde uzak ülkelerin birinde ormanlık bir arazide yaşayan altın sarısı güzel mi güzel bir serçe varmış. Bu serçe uzak ülkeleri merak ediyor, hep hayaller kuruyormuş. Ailesi ile mutlu yaşayan bu serçe:

-Acaba şu dağın arkasındaki kent nasıl ki, diye meraklanmaktan kendini alamıyor, uzak memleketlere uçmak istiyormuş ama ailesi gitmesine izin vermiyormuş.

-Hayır senin ne işin var uzak diyarlarda? Senin yerin bizim yanımız, diyorlarmış. Sarı serçe merakına yenik düşmüş, bir gün karar verip uzak ülkelere uçmuş. Derken insanların tıklım tıklım gezdiği, evlerin yüksek olduğu bir kente gelmiş. Bir binanın çatısına konmuş. Konduğu bina o kadar yüksekmiş ki bulunduğu yerden insanlar nokta gibi görünüyormuş. Sarı serçenin ülkesi çok sıcak bir yermiş. Oysa burası çok soğukmuş. Bizim küçük serçe etrafı izlerken akşam olmuş. Tabii bu arada yorgunluktan ve açlıktan bitkin düşmüş. Binalardan birinin camına sığınmış ve sabah olmuş. Sabah olunca kötü yürekli bir adam camında bir serçe olduğunu görünce:

-Aman Allah'ım ! Bu da ne böyle, demiş ve serçeyi bir anda yakalamış. Serçe şaşkınlıktan ve korkudan ne yapacağını bilememiş.

-Ben neredeyim ne yapacak bu adam bana, diye tir tir titriyormuş. Adam serçeyi bir kafesin içine koymuş. Pazara götürmüş. Pazarda kuş alıp satan birine iyi bir fiyata vermiş. Kuşçu serçeyi bir kafese kapatmış. Kafeste günlerce kalan serçe, bu duruma çok üzülüyormuş.

-Ben ne yaptım böyle ! Yerimden köyümden oldum. Çok pişmanım. Köyümü ve ailemi çok özledim, diye ağlıyormuş. Üzüntüden yemeden içmeden kesilmiş.

Kuşçu:

-Bu serçeye ne oldu böyle? Verdiğim hiçbir şeyi yemiyor. Adeta ölmek için çabalıyor, diyormuş.

Böylece haftalar geçmiş. Sarı serçe ölmek üzereyken bu adam :

-Bu serçe herhalde ailesini çok özleyiyor. Bu yüzden yemiyor içmiyor olmalı, demiş. Serçenin günden güne erimesine yüreği el vermemiş.

Serçeyi kafesinden çıkartıp avucuna almış. Serçe bir anda irkilmiş. Adam serçeye:

-Hadi toparlan, seni özgürlüğüne kavuşturacağım, demiş ve serçeyi salmış.

Serçe, sevinç içinde :

-Allah'ım evime sonunda kavuşacağım, demiş ve sevinçle uçmaya başlamış. Derken evinin, köyünün yolunun bulmuş. Yuvasına yaklaşmış. Çok bitkinmiş. Annesi babası sarı serçeyi görünce çok sevinmişler. Serçe iki gün iki gece uyumuş. Sabah olunca annesini karşısında görünce mutluluktan ağlamış. Ailesinden özür dilemiş. Bir daha da evinden, ailesinden hiç ayrılmamış !

Onlar ermiş muradına, darısı masalı dinleyenlerin başına...

Rana ÇAKIR SİHİRLİ ELMALAR

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde çok yoksul bir oğlan varmış. Adı Emil'miş. Bir gün Emil tarlaya çalışmaya gitmiş. Emil çok çalıştığı için hayli yorulmuş ve bir ağacın altında uyuyakalmış. Başına üç tane elma düşmüş. Emil hemen kalkmış ve karşısında ona bakan üç elma görünce çok şaşırılmış. Üç elma, "Ne dersen dile bizden! Çalışkan olanlar için yaparız ne gelirse elimizden!" demiş. Emil "Ben bir şey istemiyorum. Allah'a şükür her şeyim var benim." demiş. Bunun üzerine üç elma:

- O zaman bize ihtiyacın olduğunda şu sihirli kelimeleri söyle: "Al elma, güzel elma; bir dileğim var, gel yanıma." Bu sihirli kelimeleri söylersen hemen yanına geliriz, diyerek Emil'in yanından ayrılmışlar.

Bir gün, herkesin nefret ettiği ve çok korktuğu yedi başlı ejderha Emil'in yaşadığı ülkeye gelmiş. Ülkenin kralı "Kim ejderhayı öldürürse güzel kızımı ona vereceğim." demiş. Emil bunu duyunca hemen hazırlanıp yedi başlı ejderhayı öldürmeye gitmiş. Çünkü kralın kızında gönlü varmış. Emil ejderhanın olduğu yeri bulup ejderhayı tam öldüreceği sırada ejderha onu görmüş. Bu yüzden ejderhayı öldürememiş ve o korkunç yaratık, Emil'in üzerine gelmeye başlamış. O anda Emil'in aklına üç elmadan yardım istemek gelmiş. Hemen sihirli kelimeleri söylemiş ve üç elmayı karşısında bulmuş. Emil dileğini söylemiş. Ejderhanın bu dünyadan yok olmasını ve kralın kızı Aybanu'nun kendisini eş olarak kabul etmesini istemiş. Dilekleri gerçek olmuş. Herkes ejderhadan kurtulunca derin bir oh çekmiş ve Emil'e teşekkür etmiş. Kral da bu cesur genci kızı ile evlendirmiş. Emil ve Aybanu Sultan, sarayda mutlu bir şekilde sonsuza kadar yaşamışlar.

Onlar ermiş muradına, üç elma yetişmiş iyilerin imdadına...

İMTİYAZ SAHİBİ

Engin ÖNAL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeynep DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

İbrahim ÇINAR

GÖRSEL DANIŞMAN

Esin BİLGİN

YAYIN KURULU

Azime EĞİLMEZ

Aynur Melek ÖMÜR

Bora TAK

Kenan KAYA

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BEKİR YILMAZ ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Mehtap Sok. No 1 Çubuk

0312 837 68 48